

Gazdag István

Német aranyláz Manhattanben

2013

antidogma.hu, sze, 2013/01/23

Dacára annak, hogy a második világháború óta gyakorlatilag fejős tehénként szolgál különböző „nemes ügyek” (szovjet-amerikai háborús kárpótlás, soá-biznisz, EU- és NATO-büdzsé stb.) finanszírozására, meglepő módon mégis Németország rendelkezik a világ második legnagyobb aranytartalékával az USA mögött. Csaknem 3400 tonnára rúgó készletük tekintélyes részét, egészen pontosan 1536 tonnát azonban a gyanútlan németek - még a hidegháború idején egy esetleges szovjet inváziótól tartva - amerikai szövetségeseikre bíztak, akiknek a szívéhez, úgy tűnik, annyira hozzánőtt a becses jószág, hogy nem szívesen válnak meg tőle.

Németország újabban egyre intenzívebben igyekszik visszaszerezni a Fed őrizetében lévő aranyát, miután ismételt felszólításai ellenére az amerikai jegybank szerepét betöltő Szövetségi Tartalékalap illetékesei - mint mondták, „az ellenőrzési folyamat és a biztonság érdekében” (sic) - sokáig még ahhoz sem járultak hozzá, hogy a német inspektorok egyszerűen szemügyre vegyék a saját aranyukat. Szó sincs azonban arról, hogy a Fed pikkelve a németekre, noha a tulajdonosi szerkezete alapján ez némileg plauzibilis feltételezésnek tűnhet a németekhez hasonló javíthatatlan antiszemiták számára, hiszen Venezuela, Svájc vagy Hollandia esetében ugyanilyen képtelen kifogásokkal próbálja elodázni a részükről felmerült repatriálási és auditálási kérelmek teljesítését.

Nem csoda, ha egyesek úgy gondolják, hogy a központi bankoknak már nincsenek is meg ezek az aranykészleteik, vagy legfeljebb az aranyat wolfrámmal töltött hamis tömbökkel helyettesítették. Bennfentes szakírók szerint ugyanis a Clinton-kormány idején kb. másfélmillió darab, egyenként 400 unciás wolfrámtéglát gyártottak az Egyesült Államok egyik ultramodern finomítójában, majd miután hajszálvékony

aranyborítást kaptak, közülük 640 ezret a Kentucky állambeli Fort Knoxban helyeztek el, ahol köztudomásúlag az amerikai aranykészlet javát tárolják, a maradékot pedig külföldön értékesítették. Következésképpen a világpiacot szó szerint „teletömték” hamis 400 unciás rudakkal.

Egyébként a németek kölcsönaranyát a New York-i Fed Liberty Street-i épületében tartják (fogva), 25 méterre a földfelszín és 15 méterre a tengerszint alatt, egy 140 tonnás vasbeton trezorban, amely közvetlenül a Manhattan-sziget szikláján nyugszik. A gyöngébbek - köztük szándékosan félreértett parlamenti felszólalása apropóján Gyöngyösi Mártont a legszebb inkvizíciós idöket idéző hitbuzgalommal, élő, egyenes adásban kánpadra vonó Hír TV-s megéra - kedvéért nem árt emlékeztetni rá, hogy Magyarország, Lengyelország és Románia mellett ezt a szigetet is felvásárolták az izraeliek, amint azt egy őszinte pillanatában maga Simon Peresz, a szentföldi latorállam első embere említette dicsekvésképpen.

Hosszadalmas és sokáig teljesen eredménytelen kuncsorgás után 2007-ben végül nagy kegyesen lehetővé tették a Bundesbank képviselőinek, hogy megtekintsék a létesítményt, de annak a részlegnek csak az előszobájáig jutottak, ahol elvileg a német aranykészlet leledzik. Újabb négy éves alkudozásba került, mire 2011 májusában megnyitották előttük annak a kilenc rekesznek az egyikét, amelyekben a német aranyrudak fekszenek, szorosan egymás mellett, katonás rendben. Néhányat kivehettek és megmérhettek ugyan közülük a német központi bank ellenőrei, jelentésüknek ezt a részét azonban nem hozták nyilvánosságra - éppen a New York-i Fed-re való tekintettel.

Ellentétben a pénzügyi mainstream médiával, a német sajtó nemcsak azt a kérdést hajlandó feszegetni, hogy vajon a Fed lenyúlta-e Németország aranyát, hanem azt is, hogy milyen kockázata van egy teljesen bizalmi jellegű (fiduciárius) pénz összeomlásának. Reneszánszát éli ugyanis a kizárólag papír alapú pénz összeomlásával kapcsolatos vita, ahogyan az aranytartalékok körüli nézeteltérés is. A tekintélyes Der Spiegel hírmagazin szerint a német Zöld párt egyik pénzügyi szakértője, Gerhard Schick olajat öntött a polémia tüzére, amikor kijelentette: „Jogos az aggodalom, hogy megtudjuk, szükséghelyzetben mekkora mennyiségű arany áll rendelkezésre.”

Persze a Bundesbank vezetői igyekeznek eloszlatni a németek aranykészletükkel kapcsolatos aggodalmait, hamisítatlan kincstári optimizmust sugárzó nyilatkozataik azonban nem csak a közvéleményt, de az állami számvevőszéket sem nyugtatták meg teljes mértékben. A vita hullámainak lecsendesítése végett végül kötelezettséget vállaltak arra, hogy a következő három évben 150 tonna aranyat hazaszállítanak New Yorkból, a Fed manhattani pánccéltermeiben maradó mennyiséget pedig legalább átvizsgálják és felleltározzák, még ha ez utóbbi műveletre egyelőre nem is tűztek ki fix időhatárt, nyilván az amerikaiak konkrét hozzájárulásának hiányában.

Valójában egészen más állhat a dolog mögött. A Bundesbank vezetői nagyon is tisztában vannak vele, hogy ha a Fed által (ideiglenesen?) einstandolt 1536 tonna német arany azonnali repatriálását forszíroznák, ez valószínűleg a nyugati pénzrendszer teljes összeomlását eredményezné, amennyiben a Fed képtelen lenne teljesíteni az igényüket, aminek viszont igen nagy az esélye. Unortodox pénzügyi húzásai és azok katasztrofális gazdasági következményei miatt egyébként is alaposan megingott a Fed iránti bizalom világszerte, és már csak idő kérdése, hogy mikor indul meg az őrült roham a külföldiek (köztük németek) által ideiglenesen rábízott és (állítólag) a manhattani erődítményében tárolt arany minden egyes grammjának a visszaszerzéséért.

Pedig éppen ideje lenne már, hogy a németek leszokjanak a rasszizmusról és pláne az antiszemitizmusról. Ez egyszerűen hihetetlen. Szégyellhetik magukat, hogy azok után, amit a szegény zsidókkal műveltek, még van képük az aranyukat is (vissza)kérni. Miért nem mindjárt gyémántokat?

